

Ви што се распадосте од душебрижја и стрепње куда ћемо и како даље без упокојених владика наших, будите без бриге, не “стрепите”- тужни су али не и тешки дани, но шта ви о томе знате..?

Не, разумем ја и вашу “короту”, смрћу ваших “духовника” умире и вера, јер у вас се вера купује, кантари, разрезује, премерава, пресипа, расипа, распикућује, а у нас...

У нас земља покрије тело, земља- земљи, прах- праху, а дело сатка још неба над СРПСТВОМ, упреде га и уплете у клупчад, па ако се где СРПСТВО распара, где га злодуси подло загребу- небом се дошије...

Но, шта ви и о небу знате..?

Шта је за вас до поњава над вама, једнако ко што је земља поњава под вама, а ви ништа друго до прашина и глиб под једним и на другом.

Рекох, тужни су али не и тешки дани пред Србљем и васколим СРПСТВОМ, јер где и тугујемо за телом, већи само за делом...

У Господу се упокоје велики духовници наши, но живну у нама- још једног, десет, стотину људи разбуде и разиграју у човеку.

Нису њихова дела велика тек због овоземних чињења, већ због свега што васкрсава у нама да нам ваља чинити.

Због тога они и не умиру већ се упокоје, но понављам: шта ви о томе знате?

Умиру они налик вама где још пре укопа умре и глас и сећање и помисао на њих!

Рекох, ваша је вера кванташка: на комад и кило, па зато смрт и јесте међаш преко којег се не може, а и до ње су кораци као да сте за нешто ситнине пазарили половне, истрошене и искоришћене стопе...

Где се човек упокоји- он усни, а учење и дело његово живе и надживљују векове, чинећи нам стазе, мостове и одморишта кроз њих.

Не умиру вера и нада у Србину упокојењем духовника наших, но се тада разгоре и распламсају ко воштанице!

Мислите да је пламен воштанице ништа светлости?

Нисте никада тим тињајућим, скоро згаслим пламичком разгонили читав мрак!

Нисте кроз мрак видели даље него за плаветног видеда...

Нисте се скоро згаслом пламену изјадали одакле лутате а он угасио ветрове да вам је лако корачати куда вам ваља стићи...

Не страхујте због нашега губитка, јер ништа изгубили нисмо!

Што се земљи врати- то се небом позлати!

У коме је вере тај ће, и камен да изгуби, знати да је тај камен темељ манастирски ил кућевни, што значи да га није изгубио већ даровао, но шта ви и о томе знате..?

За духовницима остају душе, а има ли шта веће од тога?!

За вама, уцвељени радосници- остаје питање на које баш нико неће потражити одговора: ко беше ово што му земља добује по празнини пустој..?

(ИН4С)